

Teza: kara łączna

Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego t. j. art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie wymierzenia kary łącznej w przypadku jednoczesnego ukarania za przewinienie dyscyplinarne karami jednostkowymi nagany i upomnienia. W takiej sytuacji konieczne jest wymierzenie kary łącznej nagany.

Sygn. akt: WO-121/18

ORZECZENIE

z dnia 27 listopada 2018 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Marek Hamerlik

Sędziowie: SWSD Jolanta Ruszczak- sprawozdawca

SWSD Teresa Famulska

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego J. W.

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64

ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2017 r. poz. 1870) w związku z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

na skutek odwołania Ministra Sprawiedliwości i Obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie Sygn. akt: D 55/17

orzeka:

1.
zmienia zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kary w ten sposób, że dodaje pkt. 2a orzeczenia:
„2a. Na podstawie art. 651 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982
r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) wymierza radcy prawnemu J. W. karę łączną nagany;

2.
poprawi błędną kwalifikację prawną czynu w ten sposób, że w zaskarżonym orzeczeniu, w pkt. 1 i 2 skreśla ust. 1 art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3.
w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

4.

zasądza od Obwinionej adwokatowi B. K. kwotę 840 zł (słownie, złotych: osiemset czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie;

5.

obciąża Obwinioną kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1200 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 lipca 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie na skutek skargi Ł. J. z dnia 17 listopada 2016 r. wniósł o ukaranie radcy prawnego J. O. o popełnienie przewinień dyscyplinarnych polegających na tym że:

1)

w dniu 7 listopada 2016 r. w Siedlcach wystawiła dla Ł. J. fakturę VAT na kwotę 1 799,99 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w związku z postanowieniem w sprawie KM 452/12 - w sytuacji braku pomiędzy nią a Ł. J. stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty przez Ł. J. wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego na rzecz J. W.,

to jest, popełnienie czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

2)

w okresie od 2 lipca 2016 r. do dnia 27 października 2016 r. nie poinformowała J. B. - komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie o fakcie wypowiedzenia jej przez Ł. J. pełnomocnictwa procesowego w sprawie Sygn. akt KM 452/12,

to jest popełnienie czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 8 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3)

w dniu 28 października 2016 r. nie mając stosownego zlecenia jak również

nie będąc pełnomocnikiem procesowym m Ł. J., skierowała do J. B. - komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mławie pismo datowane na dzień 27 października 2016 r., w którym wniosła o wydanie postanowienia o przyznaniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Sygn. akt 452/12,

to jest, popełnienie czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie - zwany dalej „sądem okręgowym”, orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2018 r. uznał radcę prawnego J. W.:

1)

winną zarzucanego w pkt. 1 wniosku o ukaranie czynu i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę nagany;

2)

winną zarzucanego w pkt. 3 wniosku o ukaranie czynu i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę upomnienia;

3)

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. w związku art. 741 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych umorzył postępowanie w zakresie czynu określonego w pkt. 2 wniosku o ukaranie;

oraz

4)

na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasadził od obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2 000,00 (dwa tysiące złotych).

Sąd okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał, iż w odniesieniu do zarzutu drugiego wniosku o ukaranie, umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie wniosku przez Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sąd okręgowy dokonał merytorycznej oceny zarzutów opisanych w pkt. 1 i 3 wniosku o ukaranie i uznał, że obwiniona dopuściła się w sposób zawiniony zarzucanych jej przewinień dyscyplinarnych.

Odwołania od niniejszego orzeczenia wniósł:

1)

Minister Sprawiedliwości w dniu 29 czerwca 2018 r. (wpływ do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego) na niekorzyść radcy prawnego J. W.

2)

Obrońca Obwinionej pismo z dnia 26 czerwca 2018 r. na korzyść radcy prawnego J. W.

Minister Sprawiedliwości złożył odwołanie na niekorzyść radcy prawnego J. W., w zakresie rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej.

Minister na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych zarzucił orzeczeniu, obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 651 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie wymierzenia kary łącznej w przypadku jednoczesnego ukarania za przewinienie dyscyplinarne z pkt. 1 i 3 skarżonego orzeczenia karami jednostkowymi nagany i upomnienia i wniósł o połączenie kar jednostkowych nagany i upomnienia wymierzonych za przewinienie dyscyplinarne z punktu 1 i 3 rozstrzygnięcia i orzeczenie wobec radcy prawnego J. W. kary łącznej nagany.

Obrońca Obwinionej zaskarżył w/w orzeczenie na korzyść radcy prawnego J. W., co do winy oraz co do punktu 1, 2, 4, a tym samym, co do rozstrzygnięcia tego Sądu w przedmiocie punktu 1 i 3 wniosku o ukaranie.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I.

Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, art. 438 pkt. 2 k.p.k. a to naruszenie:

1)

art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w związku z art. 741 ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do przypisania Obwinionej przewinienia dyscyplinarnego o nieistniejącej kwalifikacji

prawnej, gdy tymczasem Sąd wydając orzeczenie, którym skazuje obwinionego zobowiązany jest dokładnie określić przypisany obwinionemu czyn oraz zobligowany jest do podania kwalifikacji prawnej, tak przypisanego czynu.

2)

art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. z art. 741 ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na zaniechaniu przytoczenia w pisemnych motywach orzeczenia szczegółowego wyjaśnienia podstawy prawnej przypisanych przedmiotowym orzeczeniem deliktów dyscyplinarnych, zaniechanie dokonania subsumcji ustalonego stanu faktycznego w zakresie zachowania obwinionego radcy prawnego pod precyzyjnie określony dany nakaz albo zakaz płynący z regulacji Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

II.

Błędne ustalenie stanu faktycznego w sprawie mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia art. 438 pkt.3 k.p.k., a to ustalenie, że Ł. J. nie zawarł umowy o reprezentację z obwinioną, gdy tymczasem Ł. J. udzielając obwinionej pełnomocnictwa do jego zastępowania w sprawie przeciwko jego dłużnikowi nawiązał z obwinioną stosunek zlecenia do prowadzenia przez nią na rzecz Ł. J. sprawy - w tym przypadku przeciwko P. S..

III.

naruszenie prawa materialnego art. 438 pkt. I k.p.k. a to obrazę:

1)

art.6, 8 i 36 ust. I Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w zakresie przypisanego pkt. I sentencji orzeczenia przewinienia dyscyplinarnego sprowadzającego się do przyjęcia tezy, iż w/w przepisy zabraniają radcy prawnemu bez istnienia stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty wynagrodzenia lub kosztów zastępstwa procesowego wystawienia faktur byłym klientom, gdy tymczasem przywołane przepisy nie zabraniają rady prawnemu wystawiania dokumentów księgowych na rzecz byłych klientów lecz regulują sposób postępowania radcy prawnego (art. 6 i 8) oraz zasady

ustalania nagrodzenia radcy z klientem,

2)

art. 6, 8 i '43 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art.64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez niewłaściwe ich zastosowanie w

zakresie przypisanego pkt. 2 orzeczenia przewinienia dyscyplinarnego, sprowadzające się do przyjęcia tezy, że w/w przepisy zakazują kierowania po wypowiedzeniu pełnomocnictwa pism procesowych do innych podmiotów (w niniejszej sprawie do organu egzekucyjnego), gdy tymczasem przywołane przepisy regulują sposób postępowania radcy prawnego (art. 6 i 8) oraz zakazują podejmowania się prowadzenia sprawy dla klienta bez zlecenia czy bez stosownego upoważnienia przez sąd lub inny organ a znajdujące oparcie w przepisach natomiast nie ograniczają

radcy prawnego w kierowaniu pism po wygaśnięciu pełnomocnictwa do organów zawierających informację o wygaśnięciu umocowania i przypomnieniu o celowości rozpoznania postawionych wcześniej wniosków formalnych zgłoszonych przez pełnomocnika strony w osobie radcy prawnego w stosownym czasie w imieniu klienta oraz w zakresie uprzednio udzielonego zlecenia.

W związku z powyższym pełnomocnik Obwinionej wniósł :

1)

o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części tj. pkt. 1, 2 i 4 ewentualnie o

2)

zmianę pkt. 1 i 2 orzeczenia poprzez uniewinnienie Obwinionej od zarzucanych jej czynów ujętych w pkt. 1 i 3 wniosku o ukaranie,

3)

zmianę pkt. 4 orzeczenia poprzez obciążenie kosztami postępowania Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie na podstawie art. 706 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

- zwany dalej „sądem odwoławczym” - podziela ustalenia sądu okręgowego w zakresie ustaleń faktycznych. Sąd okręgowy w zakresie istoty sprawy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które doprowadziły go do wniosku o sprawstwie i winie Obwinionej. Sąd dokonując ustaleń faktycznych wziął pod uwagę cały zgromadzony materiał dowodowy nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Sąd odwoławczy rozpatrując odwołanie Ministra Sprawiedliwości w zakresie rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej uznał je za zasadne.

W ocenie sądu odwoławczego doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 651 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2017r. poz. 1870) zwana dalej „ustawą o r. pr.” poprzez zaniechanie wymierzenia kary łącznej. W niniejszym stanie faktycznym zaistniały przesłanki uzasadniające wymierzenie kary łącznej nagany. Zgodnie bowiem z treścią przywołanego wyżej przepisu, w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych, sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie wymierza karę łączną.

Słusznie Minister Sprawiedliwości wskazał, iż sąd okręgowy winien połączyć wymierzone w pkt. 1 i 2 orzeczenia jednostkowe kary nagany i upomnienia i zgodnie z art. 651 ust. 2 pkt. 1 ustawy o r. pr. orzec karę łączną.

Z powyższych względów sąd odwoławczy uznaje za zasadny wniosek Ministra Sprawiedliwości o połączenie kar jednostkowych nagany i upomnienia wymierzonych za przewinienia dyscyplinarne z punktu 1 i 2 rozstrzygnięcia i orzeczenie wobec radcy prawnego J. W. kary łącznej nagany.

W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zmienił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kary 1 wymierzył radcy prawnemu J. W. karę łączną karę nagany.

Sąd odwoławczy odwołanie Obwinionej uznała za zasadne częściowo.

Pełnomocnik Obwinionej w pkt. I odwołania podnosi, że sąd okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu powołał art. 8 ust. I Kodeksu Etyki Radcy Prawnego gdy tymczasem w art. 8 nie występuje rozróżnienie na ustępy. Natomiast zgodnie z art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Pojęcie kwalifikacji prawnej oznacza przyporządkowanie czynu konkretnemu przepisowi usta wy, a w omawianym przypadku załącznika do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W zaskarżonym orzeczeniu sąd okręgowy powołał art. 8 błędnie jednakże dodatkowo dodając ust. 1, który faktycznie nie występuje w tym przepisie.

Uznając zasadność powyższego zarzutu, sąd odwoławczy nie zmieniając ustaleń faktycznych, na podstawie art. 455 k.p.k. dokonał poprawienia kwalifikacji prawnej czynu skreślając „ust. 1” art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Pozostałe zarzuty pełnomocnika Obwinionej nie zasługują na uwzględnienie. W ocenie sądu odwoławczego orzeczenie sądu okręgowego jest prawidłowe i w pełni zasadne.

Sąd odwoławczy uznaje zarzut obwinionej dotyczący naruszenia przepisów postępowania art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 polegającego na zaniechaniu przytoczenia w pisemnych motywach orzeczenia szczegółowego wyjaśnienia podstawy prawnej przypisanych deliktów dyscyplinarnych za bezzasadny.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się również naruszenia przez sąd okręgowy przepisów prawa materialnego, a to art. 6, 8, 36 ust. 1 i 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Pełnomocnik Obwinionej całość odwołania opiera na przekonaniu Obwinionej, że pomiędzy Obwinioną a pokrzywdzonym został nawiązany stosunek prawny poprzez udzielenie pełnomocnictwa, co pozwalało Obwinionej wystąpić do komornika o zasądzenie kosztów postępowania egzekucyjnego (pomimo wypowiedzenia pełnomocnictwa) a w następnej kolejności wystawić fakturę. Prezentowane przez Obwinioną stanowisko stoi w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym popartym dowodami. Obwiniona miała zawartą umowę z M. P. i działała na jego zlecenie. Z pokrzywdzonym natomiast nie zawierała żadnej umowy.

Sąd okręgowy słusznie wskazał, iż niezgodną z art. 8 ustawy o radcach prawnych jest formuła wykonywania pomocy prawnej na rzecz klientów, nie bezpośrednio na zlecenie tych klientów ale pośrednio, to jest na zlecenie osoby trzeciej, z którą ci klienci zawierają umowę o pomoc prawną. W niniejszej sprawie obwiniona działała na zlecenie M. P. ale wykonywała pomoc prawną na rzecz jego klientów i ich interesy reprezentowała.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wysokość wynagrodzenia lub sposób jego ustalenia powinien zostać uzgodniony z klientem przed przystąpieniem do świadczenia pomocy prawnej. Powinno ono być uregulowane w umowie dotyczącej pomocy prawnej i to w sposób możliwie precyzyjny, tak aby uniknąć nieporozumień i sporów na tym tle. Niedopuszczalne jest niezgodnienie z klientem kwestii wynagrodzenia. Obwiniona ani przy udzielaniu jej pełnomocnictwa przez pokrzywdzonego ani po rozwiązaniu umowy z M. P. nie uzgodniła z pokrzywdzonym kwestii wynagrodzenia. Natomiast w dniu 7 listopada 2016 r. wystawiła

pokrzywdzonemu fakturę VAT na kwotę 1 799,99 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd okręgowy, wbrew temu, co zarzuca pełnomocnik obwinionej wyjaśnił w uzasadnieniu orzeczenia przesłanki zastosowania art. 36 ust. 1 oraz art. 6 i 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazując na obowiązek radcy prawnego zawarcia umowy z klientem oraz świadczenia klientowi pomocy prawnej w sposób lojalny oraz obowiązek kierowania się dobrem klienta w celu ochrony Jego praw.

Również zarzut obrazy przepisu art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego sąd odwoławczy uznaje za bezzasadny. Zdaniem pełnomocnika Obwinionej miała ona prawo wystąpić do komornika o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa egzekucyjnego. Obwiniona wystąpiła do komornika nie mając do tego umocowania, a ponadto po upływie kilku miesięcy od wypowiedzenia jej pełnomocnictwa i w czasie gdy pokrzywdzonego reprezentował już inny radca prawny, o czym Obwiniona wiedziała.

W przypadku wypowiedzenia pełnomocnictwa radca prawny nie może powoływać się na prawo do „prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia” nawet w przypadku twierdzenia, że działa dla dobra i w interesie swego byłego klienta (postanowienie SN z dnia 30 marca 2006 r. SDI 2/06). Jak wskazał Sąd Najwyższy w niniejszym postanowieniu, wypowiedzenie pełnomocnictwa przez klienta oznacza tyle, co zabronienie prowadzenia sprawy klienta, zaś prawo prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia powstaje wtedy gdy nie jest znana wola osoby, w imieniu której określone czynności się podejmuje i jest to w jej niecierpiącym zwłoki interesie. W niniejszej sprawie pokrzywdzony wyraził jednoznacznie swoją wolę wypowiadając pełnomocnictwo Obwinionej i udzielając go innemu radcy prawnemu.

Sąd słusznie sąd okręgowy uznał, że zachowanie Obwinionej miało na celu wystawienie faktury pokrzywdzonemu. Powyższe stanowisko podziela również sąd odwoławczy.

Sąd odwoławczy ustosunkowując się do zarzutów zawartych w uzasadnieniu odwołania tj.

1)

powołanie w uzasadnieniu orzeczenia art. 45 ust. 1 gdy tymczasem wg sentencji orzeczenia pkt. 2, sąd okręgowy powołuje art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

2)

nie ustalenia przez sąd okręgowy daty udzielenia pełnomocnictwa,

3)

nie ustalenia czy w dacie udzielenia pełnomocnictwa obowiązywała regulacja załącznika do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. uznaje je w całości za bezzasadne.

Ad. 1

Powołanie art. 45 ust. 1 zamiast art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w uzasadnieniu orzeczenia, wynika z błędu pisarskiego i nie może stanowić podstawy uchylenia orzeczenia, czego domaga się pełnomocnik Obwinionej.

Sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zebranego przez sąd okręgowy a nie na podstawie uzasadnienia orzeczenia. Uzasadnienie orzeczenia sprowadza się do informacji jakie fakty i na podstawie jakich dowodów sąd uznał je za udowodnione. Powyższy błąd pisarski nie skutkuje uchybieniem w procesie wyrokowania lub na etapie gromadzenia dowodów przez sąd okręgowy. Można mówić ewentualnie o niestaranności sądu w sporządzaniu uzasadnienia. Art. 455a k.p.k. zawiera zakaz uchylenia wyroku z powodu tego, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Wskazany błąd pisarski w uzasadnieniu orzeczenia sądu okręgowego z powyższych względów nie mógł i nie powinien prowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Ad. 2

Zarzut nie ustalenia przez sąd okręgowy daty udzielenia obwinionej pełnomocnictwa, sąd odwoławczy uznaje za nieuzasadniony.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika Obwinionej, sąd okręgowy przeprowadził postępowanie na okoliczność ustalenia okresu udzielonego pełnomocnictwa. Sama Obwiniona zeznała na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017 r., iż pokrzywdzony udzielił jej pełnomocnictwa latem 2014 r. (karta 221 akt sprawy). Powyższe potwierdzone również zostało w trakcie przesłuchania pokrzywdzonego (karta 251 akt sprawy) oraz M. P. (karta 227 akt sprawy). Dokument pełnomocnictwa nie został opatrzony datą (karta 109 akt sprawy), dlatego sąd okręgowy przeprowadzał na tą okoliczność dowód z przesłuchania stron i świadków.

Sąd odwoławczy na marginesie wskazuje, że obowiązkiem Obwinionej było prawidłowe sporządzenie pełnomocnictwa, w tym opatrzenie datą udzielenia. Powyższego obowiązku Obwiniona nie wykonała. Sąd słusznie sąd okręgowy na podstawie zeznań stron i świadka (które nie różniły się, co do roku) przyjął przybliżoną datę udzielenia pełnomocnictwa lato 2014 r.

Sąd odwoławczy wskazuje, iż ustalenie konkretnej daty (dnia i miesiąca) nie miało znaczenia dla postawionych Obwinionej zarzutów. W niniejszej sprawie istotne było czy pełnomocnictwo zostało udzielone i w jakim zakresie, te informacje wynikały bezpośrednio z dokumentu pełnomocnictwa (karta 109 akt sprawy).

Ad. 3

Zarzut zastosowania przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą Nr 3/2014 r. Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. sąd odwoławczy uznaje za niezasadniony

Obwiniona została uznana za winną popełnienia przewinien dyscyplinarnych, pierwszego, w dniu 7 listopada 2016 r. a drugiego, w dniu 28 października 2016 r. W tym okresie obowiązywała Uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Stąd sąd okręgowy słusznie zastosował wymienioną wyżej uchwałę.

Wobec powyższego, na podstawie art. 437 § 1, art.455, art. 456 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 741 , art.651 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 oraz art. 62 ust. 1

ustawy o radcach prawnych sąd odwoławczy orzekł jak na wstępie.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w związku z § 1, ust. 1, pkt.2 oraz § 3 ust.2 Uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego Sąd Odwoławczy orzekł o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie.

Na podstawie paragrafu 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzone od obwinionej kwotę 840 zł (słownie złotych: osiemset czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych.